

ლიტერატურული გაწეთი

№4(140) 27 თებერვალი - 12 მარტი 2015

გამოდის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 50 თეთრი

ანა კორძაგა-სამადაშვილი

გესამა

II-III

ტარიელ ჭანტურია
დაცყვატილი
სერპანტინი

IV-V

რეზო თაბუკაშვილი
ორი თავი
მომავალი
რომანიდან

VI-VIII

გაგა ნახუცრიშვილი

დღეებს
დღეები

IX

ლეილა
ბეროშვილი
გამოზამთრება

X-XI

ჰერტა
მიულერი
შუბლის
კულული

XII-XIII

ივა ფეზუაშვილი:
„რაც
ვცადე,
გამოვიდა“

XIV-XV

დაიძრა მტრის ბანაკისკენ. უკანაც ნელა დაბრუნდა, ისევ გამართული, მის ზურგ-სუკან კი კატასავით გოგო კვლავ ქვაზე მიცოცავდა, ამჯერად, დროშის ჩამოსახ-სნელად.

— რა უთხრა რომის პაპმა ათილას? — იყითხა ვახომ.

— რა უთხარი? — ჰკითხა სალამურას სამსარამ.

— დედებს მოგიტყნავთ-მეთქი, — უპ-ასუხა სალამურამ.

...
სადამოს მეოთხედან გადმოვიდნენ. ვაიგამ, ცხადია, თავის წიგნს მოაკითხა და ახალიც მოიტანა. ძალიან მაგარიაო, ბრძანა, ზუსტად ჩვენზეაო, და გვირილება-ან-მძივებიან-სარკეებიანი „აპალაკ-ოვიდან“ ამოიღო „ვეფხისტყაოსანი“. რუსულად.

სალამურა ცურავდა, ჰიპები ხეობას მოედნენ — ფიჩის შესაგროვებლად. მერე, მზე რომ გააცილეს, ცეცხლს შე-მოუსხდნენ, სალამურამ ფლეიტას ჩაპ-ბერება, ვაიგამ ქილას კოზი შემოკვრა, და ტყეს და ზღვას და ცას სიმღერა მოფლო, ჩუმიდა სევდიანი: „მისისიპატა, დიდი დირო-გაში, ჰიპები მიცურავდნენ, ფეხშიშველები...“

ჯანმრთელ ბანაკს ეძინა. მის თავზე დიდი ქვა ვერცხლისფრად ლაპლაპებდა და ჩელოს სული მღვროდა — ხომ ვერ ხე-დავენ, რა ლამაზა ჩვენს ხეობა, ეგვეც მა-გათ! აგვისტო იდგა, გარსკვლავების წვიმების თვე.

მერე ბოთლის ატრიალებდნენ და ვისკენაც თავით გაჩერდებოდა, იმას ამ-ბავი უნდა ეთქვა, ერთი ჰიპობით: პირისპირ მჯდომის სახელი რა ასოთიც იწყე-ბოდა, ამბის სათაურიც იმით უნდა დაწყე-ბულიყო.

— მიდი, ვახო!

როცა თავისი ეროვნების კაცისთვის უჩემულოდ შევმა აედანამ, იგივე პუშ-ტუნამ, აღმოაჩინა, რომ თვითმფრინავი ტაშკენტში დაჯდა, ნამით იფიქრა, რომ თავს მოკლავდა. პუშტუნას ომი არ უნ-დოდა, პუშტუნას როკ ენ როლი უყვარდა და თეთრი, მდალი გოგოები, რომლებიც თავგადაგდებულები იცინოდნენ ხოლმე და მძინარებს თავი ხელისგულზე ედოთ. ამიტომ ავლანამ გადაწყვიტა, რომ აუცი-ლებლად გადარჩებოდა, თუნდაც ამ გო-გოების გამო, და გადარჩა. ყველგან იყო დაჭრილი, ყველაფერი სჭირდა, მაგრამ ცოცხალი იყო, და ყველა ჩანარევზე ჰქონ-და ტატუ — ჩიტები, ყვავილები, არარსე-ბული უნისულების რუკები და ბერი, ბევ-რი კანაფის ფოთოლი, და კიდევ ჟყვავდა ვაიგა, რომელსაც უყვარდა პუშტუნა და როკ ენ როლი, მაღალი და თეთრი იყო და მძინარეს თავი ხელისგულზე ედო, ღლონდ თავისაზე კი არა, პუშტუნას ხელისგულზე.

— „ა“ თუ „პ“? — ჰკითხა ვახომ.

— „პ“! — გაუცინა ვაიგამ, — „პ“ იქნე-ბა „პამიროალაი“, ეგ ზეპირად ვიცი.

— აშხაბადი და ავღანა! — დაინყო ვახ-ომ, და პუშტუნა ახარხადა, და ვაიგაც იცინოდა, და სამსარაც, და ჩელოც კი, რომელიც დიდი ჩელების მერე მაინც არ ნაყანები შუა აზიაში, და ის ვერ იჯდა მა-შინ მატარებლის სახურავზე, და ვერ სვე-და მწვანე ჩაის, და არ დაუახავს, რომ შორს, თვალუნვდებული ტრანზაბლის დასა-ლიერში, შავ ღამები, ნითელი ზოლი მოს-ჩანდა. იქ დღეა, „უთქასმ მაშინ ვახოს, და მატარებელი მიდიოდა და მიდიოდა, შორს, შორს აშხაბადიდან, დღმ, დღმ...

ბოთლი ტრიალებდა, მარიკოს ეძინე-ბოდა და დაიძინება არ უნდოდა. თვალებს ახამხამებდა და ხედავდა: ბოთლი ტრი-ალებს, ტრიალებს...

— სალამურა! — ტაში შემოკრა ვაი-ვამ, — ჩემსკენაა, „ვ“!

— მე არ მოვყები, — თქვა სალამუ-რამ. თვალები უციმიმებდა და კოცონის შუქზე ლამაზიც კი იყო, — მე, გოგოები და ბიჭები, „ზაზუნას“ დაგიკავთ.

— „ვ“, სალამურ! — უთხრა სამსარამ,

— „ზ“ კი არა, „ვ“.

— ვან ბერთოვენ ლუდვიგი! — გამოაცხადა სალამურამ და ჩაპერა, და ყველა აცყვა — ბიჭებიც, გოგოებიც...

— ვინმეს რომ ეთქვა, „ზაზუნა“ მოგე-

ნატრებაო... — ჩაილაპარაკა სამსარამ. კარვიდან სალამურა გამომძრვა.

— ე! — გაიკირვა ვახომ, — საერთოდ ალარ უკრავ?

— არა, — უპასუხა სალამურამ, — რა ჯანმრთელები არიან. გული მერევა. მოვნიოთ?

— გო?

— ა, ჰკი... სამსარა, დანებდი!

...

— ვაიგამ მითხა, ეს კუუბალნიკი გადა-აგდე, — პყვებოდა მარიკო და წინიუ-რას ეჭვით ქქავდა, — ეს შევებირატომა?

— იმიტომ, რომ სამსარამ მოხარშა, — აუხსნა ჩელომ, — ჭამე. რადაო, ნაბოზარმა?

— იმიტომ რომ, ჯერ ეს ერთი, რად გინდაო, და თუ მაინცდამანც გინდაო, ეს გადააგდე და სხვა გამოაგზავნინე დედაშენს, შავიო.

— რადა, კაცო? — დაინტერესდა სამ-სარა.

— ესო, — განაგრძობდა მარიკო, — არცერ კაცს არ მოეწონებაო. და შენ თუ მოეწონე და თუ ეს გეცმევაო, ის ყოფილა ისო... რა ჰქვია...

— შენ ვისაც მოეწონები და შენს კუ-

პანიკს ვინც შეხედავს, ჩემო ლამაზო მარიკო, — ვახოს თვალები ცუდად აენ-თო, — იმის პედოფილ დედას მოგტყნავ.

— ორო, ეგა თქვა. პედოფილიო.

— შენა, — ვახომ ნინიბულით სავსე ჯამი გადადგა, — ჩელო. მაგ ვაიგას, ხომ იცი, თავს მოვაძრობ. ეეე, მოიცა, მოიცა. მოვაძრობ თავს. პუშტუნა სხვასაც იპოვ-

ის. ვერ იპოვის და...

— დილა მშვიდობისა!

— მკვდარი. გვერდით — მკვდარი გოგო.

ისიც ბატინებიანი.

— „ა, მესმისი“, — გაიფიქრა შურიი ჩე-ლომ, — „პრესი ასეთი უნდა...“

ჯანმრთელებს პრობლემა ჰქონიათ. ლამით ერთ ქალაბტონს — სწორედ ეს სი-ტყვა იმარეს, „ქალაბტონი“ — გარეთ გას-ვლა დასჭირებებია. „მოსაფას შელავა“, — გაიფიქრა ჩელომ. და თურმე ამ ქალაბტონს ზღვის პირას — „ააა, ზღვაში პირებ-და ჩაფლას, ნაბოზარი!“ — გაიფიქრა ჩე-ლომ — აღმოუჩინა, რომ ვიღაცები იქ...
— რა? — ჰკითხა ალელუებულმა ვახ-ომ.

— მოკლედ... — თქვა მკვდარმა.

— ტყასურიბდნენ? — დაინტერესდა უზრდელი ჩელო.

— ეი, — უთხრა პრესიანამა.

— მკვდარი შემძუშნა.

— ორო...

— მკვდარმა თქვა, რომ ამის სანინაალ-დეგო არაფერი აქვთ, ცხადია, მაგრამ დარიც კი, რომელიც დიდი ჩელების მერე მაინც არ ნაყანები შუა აზიაში, და ის ვერ იჯდა მა-შინ მატარებლის სახურავზე, და ვერ სვე-და მწვანე ჩაის, და არ დაუახავს, რომ შორს, თვალუნვდებული ტრანზაბლის დასა-ლიერში, შავ ღამები, ნითელი ზოლი მოს-ჩანდა. იქ დღეა, „უთქასმ მაშინ ვახოს, და მატარებელი მიდიოდა და მიდიოდა, შორს, შორს აშხაბადიდან, დღმ, დღმ...

ბოთლი ტრიალებდა, მარიკოს ეძინე-ბოდა და დაიძინება არ უნდოდა. თვალებს ახამხამებდა და ხედავდა: ბოთლი ტრი-ალებს, ტრიალებს...

— სალამურა! — ტაში შემოკრა ვაი-ვამ, — ჩემსკენაა, „ვ“!

— მე არ მოვყები, — თქვა სალამუ-რამ. თვალები უციმიმებდა და კოცონის შუქზე ლამაზიც კი იყო, — მე, გოგოები და ბიჭები, „ზაზუნას“ დაგიკავთ.

— „ვ“, სალამურ! — უთხრა სამსარამ,

— „ზ“ კი არა, „ვ“.

— ვან ბერთოვენ ლუდვიგი! — გამოაცხადა სალამურამ და ჩაპერა, და ყველა აცყვა — ბიჭებიც, გოგოებიც...

— ზერთი ტრიალები და არიან, გამომძრვა.

— მე არ მოვყები, — თქვა სალამუ-რამ, გამომძრვა და არიან, გამომძრვა.

— მე არ მოვყები, — თქვა სალამუ-რამ, გამომძრვა და არიან, გამომძრვა.

— მე არ მოვყები, — თქვა სალამუ-რამ, გამომძრვა და არიან, გამომძრვა.

— მე არ მოვყები, — თქვა სალამუ-რამ, გამომძრვა და არიან, გამომძრვა.

— მე არ მოვყები, — თქვა სალამუ-რამ, გამომძრვა და არიან, გამომძრვა.

— მე არ მოვყე

— ის არა ჯობს, ძმაო? —
იყო შენთვის მარტო! —
იყო შენთვის მარტო —
თავი შენი მართო!

საყოველთაო ლექსარომატი

— ვინც ყველაზე ჭკვიანია,
სუყველა ეჭკვიანია!

პოლო დღე

ფანჯარასთან მიეკიდა.
დაინახა — გათოვდა.
საწოლისკენ მიბრუნდა.
დაჯდა.
დაწვა.
გათავდა...

პოლო იხადი

— წავალ, ამოვეფარები
სამარეში დედას კალთას...

რეალიკა

— ცრუ სიმღერით, ცრუ ლექსით და
იღიოტურ მაგ რეპით
ვის ატყუებთ! ისე, ბლეფში
მაგრები ხართ, მაგ-რე-ბი!

ლატაკის ლექსი

— ვისაც სუსტი აქვს პონება,
იმას მეტი აქვს ძონება!
(ის, რაც გითხარი, ძვირფასო,
ღადავი ნუ გეგონება).

ჩემი უპის მეზოვეს — იგზიდ გულარ ლემის
— დიღებულ ეალგატონის

— შენსავით სუფთას, მართალს და წმინდას —
საქართველოსაც მოვესწრო მინდა!

ამ სტრიქონების ავტორი ჩემი და — ნაიო!

— გველი ხარ, პიტონი,
პუტინი — პატენი!

დიღო ბელადო სტალინ —
უძვირფასესო სოსო!
ო, ერთხელ მანც ვინმებ
როგორ არ გითხრა — SOS-ო!

ვარდამია შეთი

— ისე, საინტერესოა,
თუ ყავს წეტა უფალს ქალი!
და იმ ქალის დანახვისას
უფალს გული უფანცქალებს?

პოლიტიკური ყუბანა, პარლონ — ყუბანა

— ლამაზ ლექსის მაგიერ
ვინც გვთავაზობს ლამაზ ყდებს,
სქესის მიუხედავად
ყველა აგერ დამასკდეს!

თვალს ვადევნებთ, განვიცდით
მიჯნურობას — სუპერ-ფლირტს!
...ქრება ბოლოს ცეცხლი და
რჩება ბოლოს სუ ფერფლი...

ეს საქმე არის ნაღდი —
ასე ინება ღმერთმა:
სატანა პოეტს ნამდვილს
ვერ ჩამოუგდებს ლერ თმას...

საიუბილეო ლექსარომატი: ავერსი 20 ლეისაა!

ვეფერები და ვეავერსები
ოცი წლის ავერსს მე — ავერსელი!

დაცყვეტილი სერპანტინი

საქართველო ისე ცუდად, ისე ცუდად იქცევა,
საქართველოს თანაც ყველა ისე ცუდად ექცევა,
საჭიროა მთლად მსოფლიოს ყურადღების მოქცევა,
თორემ გარდაუვალია საქართველოს დაქცევა...

ეალგატონი

ასი დოლარის ფარგლებში
შეყავს კლიენტი ბარკლებში!

ფეხბურთს თავისი თუ ჰყავს მესისა,
ის, რა თქმა უნდა, სწორედ მესისა!

გაცემება

— თუ მართლა დაუსტვინეს და
ვინმეს ვინმეში ვეშლები —
დიდი ხნის წინათ წაყიდი —
მომჭამონ აგერ ვაშლები!

პასკვილანტს გვერდით გაუარეს და
განწყობილება გაუარესდა!

შპვიანი კაცის მარსია

— თუ კაცს ბევრი აქვს ხურდაო,
იმ კაცს ცოტა აქვს ფულიო —
ეს კორტასარის აზრია —
ეს ასე ბრძანა ხულიომ!

რეალიკა პოერისტების მისამართით

— ეს — ცხოვრება! — ვცოდავთ ერი და ბერი!
ვცოდავთ წაგებით, და მოგებითაც ვცოდავთ!
ვთქვათ, ვერ ისწავლე, როგორ მოიგო ბერი!
სცადე ისწავლო — როგორ წააგო ცოტა!

ლექსო დორეულს

— ხარ დიდად ნიჭიერი და
ხარ ძალზე წაყოფიერი!
გთხოვ, გირჩევ, შენს ცხოვრებაში
არ დამანახო პიარი!

მინდა ვთარგმნო საცო — ძველი
საბოზეთის საფუძველი!

საქართველო მას ყოველთვის
მოუთმენლად ელისო!
— ჩამოსულა!
— ჩამოვიდა!
— თბილისშია ელისო!

— გარდაიცვალა სექსის უძმარისობით!

სუვსა — ჩემი სიყვარული

ნერვებს მიშლის გურიის
ეს ამდენი დილემა!
...მინდა ვთხოვო მთავრობას
სუვსის სუვსიდირება!

...და მზე როდესაც მიიმალა
დასალიერთან,
დასალიერი იმ წუთიდან
დაცარიელდა...

ლექსარომატი — შეთავაზება

— მოდი! — თუნდაც წუთით
ერთხელ ერთად დავნვეთ! —
გაგიუდები, ამით
გულს რამდენ შტერს დავწყვეტი!

რამდენი დარჩა დრო და მანძილი
ამ ლოგინიდან იმ „ლოგინამდე!“

არაგვითხე რეალაბა

ლვინოს — შავია, თეთრია —
სუყველას ვადა ჰქონია!
ლვინო — ვადა რომ არა აქვს,
ქართული ბადაგონია!

ჩემი თაობა! — მიდის და მიდის...
მორჩა სიყვარულს — მიდის და მიდის... —
დიდი ხანი, უკეთესებმა
საფლავის ქედზე თავები მიდეს...

ლექსარომატი გიორგის

ლექსის ისე წერს კეკელიძე,
გეგონება, ჰეგელი წერს!

აზრი გდიდარ ეალგატონი

— იმ ძვირფას ბეჭდებს, იმ საყურეებს
ის სილამაზე იმსახურებს!

მშიარი ლექსარომატი

კაი ყველი და კაი შური —
სიტუაცია კაიფური!

ვინც პოლიტიკოსთაგან
გახდა ბოლოს მესია —
იმ ფსევდომესიების
აგერა მაქვს მე სია!

— დედამთილი? — საჭიროა!
სიდერებიც საჭიროა!
ცოლისდებიც საჭიროა! —
ძირითადად — საჭიროად!

— ვზივარ უფლის რფისში
რფისიალურად!

თუნდაც უვარგისით —
თავს ინონებთ ახლით! —
ახლის გულისათვის
თავს კედლებზე ახლით!

ქრთამი ისე გაძვირდა —
ოცდაათი ვერცხლი —
როგორც ირმუნებიან —
ველარაფერს ვერ ცვლის...

რეასტომათიული ლექსარომატი

ისევ დაეძებს ბეკინა
ქალს — ორნაქმარევ უშვილოს!
ეპოვს! თანაც — ნამდვილი! —
მაღალმა ღმერთმა უშველოს!

— საქართველოსაც დაეტყო
ბოლოს და ბოლოს ასაკი...

კვირა

— ვჭამე ქვეყნის კარტოფილი,
დავაყოლე კაპტოპრილი!

მართლა რა კარგი რამეა:
ზოგჯერ კაცური კაცი რო
ფიქრობ — კაცური კაცისთვის
კაცურად თავი განირო!

...დაიღალა გული ცემით —
ცრემლი დიან ან რუებად! —
დარჩა დიდი იმედისგან
დიდი იმედგაცრუება...

— ერთადერთი საშველი —
მამალმერთის საშლელი...

— არ კითხულობენ მათეს! —
მიტომ არ ესმით მათ ეს!

შრომა დამდლელია, ძამა!
თან — ზომაზე მეტი შრომა
ან აფერისტობაა და
ანდა კიდევ — მეტიჩრობა!

— წიგნს — მაგ ბრიყვის წიგნს რა წაგაკითხებს —
შენ ბრიყვის უნდა ნახო პიარი! —
პიარითაა ეს საცოდავი
ნიჭირიც და ნაყოფიერიც!

ლექსიკონი-რეცეპტი

თუ გინდათ, რომ განიკურნოთ —
არ მოგინდეთ თემირი ლექსი —
სვით წამლები: უფრო — მორფი,
და რითმისთვის — ტეტრალექსი!

— დამიჯერე: ის ახვარი
ხვალ იქ დილით მიშავდება!
— მიშავდეს, რა! მე ამითი
არაფერი მიშავდება!

ცხოვრების წესი მეპურის —
ცხოვრების წესი მეფური!

აყოლილები მოდერნის მოდას —
დღეს სულ ახალი თაობა მოდის...
და კვლავ გრძელდება ცვლა მოდით მოდის!
ისე, მაგარი თაობა მოდის!

ლოცუანური

ერთ გაიმასქნებას
ათ წუთს უნდება!
გრაფიკი დაირღვეს —
ანუნუნდება!

— სულ სხვადასხვანაირად ვფიქრობთ! —
მე — სულს ვუვლი და ის — ვენებს!
ბოლოს მაინც იქეთ ნავალთ! —
დავისვენებ!
დასვენებს!

ისევ ავილე შოთასგან
იპოთეური სესხი!
ვარ ვინმე მესხი! — ოლონდ მე —
მეორე ვინმე მესხი!

საქართველოს საქმეები ბოლო-ბოლო მოგვარდება,
და, როგორც კი მოგვარდება,
რუსი ისევ მოგვარდება!

სურათი

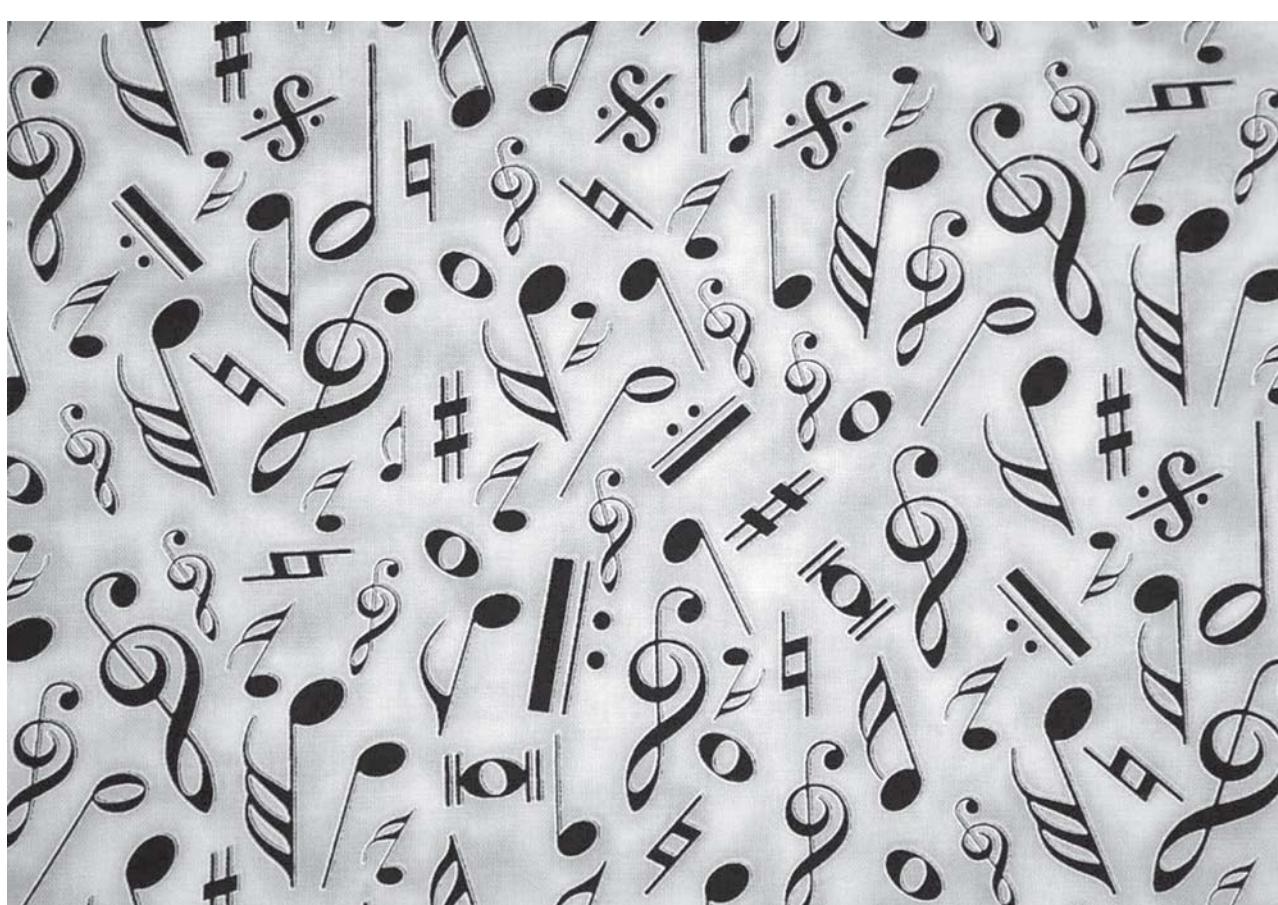
ძალით მისდევდა კატას.
მწყემსი მისდევდა ნახირს.
ტყისბირას ბიჭი გოგოს
პირში აძლევდა ნაყინს!

მინისტრის ძეგა

ამერიკელი ჯონ კერი —
დიპლომატიის ჯოკერი.

ლამაზმა ქალმა გამაჩერა
და ჩემი ლექსი წამიკითხა!
კარგია, როცა სიხარულის
ეს იშვიათი წამი გიდგას...

ვინ იცოდა იმ დღეს, როცა
ერთმანეთი ჩავისუტეთ! —
ყველაფერი თავდებოდა
სიგვარულის შავი ჟუთით...

ანა კორძაია-სამადაშვილი

მესამე

დასასრული

სალამურა ნაპირზე დაბრუნდა. ნავისთვის არც გაუხედავს, თუმცა ძრავის ხმა უკვე მკაფიოდ ისმოდა. ერთხანს შედგა.

— დავიჯერო, კიბორჩხალა დაიჭირა? — თვალები მოჭუტა ვახომ.

— და რა, ცოცხლად ჭამს? — შეწუხდა სამსარა.

სალამურამ ზღვაში რაღაც მოისროლა და მოთამაშებს მიაშურა.

— მარიკო სადაა? — ჰეითხა ჩელოს.

— აქ ვარ, — მოისმა კარვიდან, — მოიცა... მარიკო გამოძერა.

— რაო?

სალამურამ დამსწრებს თვალი საზეიმოდ მოავლო.

— კლეიპატრა გსმენიათ? ჰო. ლამაზი რომ იყო, ხომ იცით? ჰო. და რატომ იყო ლამაზი?

— იყო რო? — დაეჭვდა ჩელო.

სალამურამ თანაგრძობით შეხედა.

— იყო, იყო. და მიტომ იყო, რომ მარგალიტებს ყლაპავდა.

— ამას აღარ მოაწევინოთ, — სთხოვა ჩელომ ვახოს,

— ვერ ხედავ, ისედაც ერთი მასტერკა ტვინი ჰქონდა და ისიც...

სალამურა არ უსმენდა.

— მარიკო, ეს შენ, — და ხელისგული გაშალა. ზედ პატარა, რუხი, დაბრეცილი მარცვალი იდო.

— ეს რა არის? — ნამოდგა სამსარა.

— მარგალიტი, — უპასუხა სალამურამ, — შავი ზღვის. ნამდვილი.

ჩელო აღელდა.

— მარიკო, შენ რომ ეს გამოართვა და გადაყლაპო...

— ეს ვინდა ჩემი ფეხები არიან? — იკითხა ვახომ.

ნაპირს მომდგარი ნავიდა ისევ რვანი გადმოლაგდნენ. სულ კაცები. ქანიცი ჯანიანები და ბატინებიანები. ყველას ერთნაირი, წითელი მაისური ეცვა. ავად იცქირებოდნენ, ოღონდ ფაშისტებივით არა, სხვანაირად. თან ამათ ბარგი არ ჰქონდათ, მხოლოდ ერთმა მოიგდო მხარზე გრძელი, წითელი ჩანთა.

— ესენი არ ვიცი, — აღიარა სალამურამ, — მაგრამ, მე მგონი, მძულ.

მენავეტ ძრავი გამორთოთ, სიგარეტს მოუკიდა და ხეობელებს ხელი აუნია. სამსარამაც ხელი დაუქნია, სალამიო.

ახალმოსულებს ხეობელებისთვის ზედაც არ შეუხედავთ. ჩანთა გახსნეს, ხელებისტები ამოალაგეს და მდუმარედ, მწყობრად დაიძრნენ ფაშისტების ბანაკის საგალალო ნაშთებისკენ.

— ოპა, — თქვა სამსარამ.

— მეცოდებიან, იცი, — გახედა ბიჭები ჩელომ.

მარიკო დრო იხელთა, სალამურას მარგალიტი გამოართვა და სასწრაფოდ გადაყლაპა.

— სულ არ მეცოდებიან, — თქვა სალამურამ, — აი, საერთოდ.

ახლამოსულები ჩუმად და არნახულ ტემპში მოქმედებდნენ. ჯანმრთელება ხელის განძრევაც ვერ მოასწრეს. ხელეცეტები, როგორც სჩანს, მძიმე იყო, და წითელებიც განვითარილი ხალხი ჩანდა.

— ვაიმე, — თქვა ჩელომ, როცა წითელები მოტრიალდნენ და მათენ აიღეს გეზი, — მარიკო, პომიდვრებში!

— აზრი აღარა აქვს, — თქვა სალამურამ და ქვაზე ჩამოჯდა, — დაგვენდრა. აფსუს, ჩვენი გო...

წითელებმა ქალებს არც გახედეს. მათ გოსთან მსხდომ ვახოს და სამსარას მტკიცე რკალი შემოარტყას და ერთერთმა, ყველაზე უფროსი რომ ჩანდა, კითხვა დასვა:

— ვინ ხართ?

— ქართველები, — უპასუხა ვახომ.

— აპა, — თქვა წითელმა, — დიდი სტალინის სამშობლო.

მან თავისიანებს თვალი მოავლო. ყველაზე სელეკტი ასწია და ხეობამ გაუგონარი რამ გაიგონა: მამაკაცების გუნდმა ხმამაღლა და გამოთქმით შესარულა „ინტერნაციონალი“.

— ვინმეს რომ ეთქვა, — ოხრავდა მერე სალამურა და პრესიან გოგოს დასისხლიანებულ ზურგზე იოდს უსვამდა, — არა, ვინმეს რომ ეთქვა, ფაშისტი შეგეცოდება... გაჩერდა, გოგოს შენ რა აზიზი ყოფილხარი!

— და სტალინის მადლობელი იქნებიო? — სამსარა ძალიან დარცხუვნილი იყო, — ეს რა დაგვემართა, ამხელა სპეციალისტ ხალხს...

სისხამ დილით, ზღვის პირას, ისხდნენ ვახო და სამსარა, და თამაშობდნენ გოგოს. სუქარი დარი იდგა, ზღვა ბრჭყვიალებდა. კარვიდან ხმა მოისმა — სალამურა ანგალებდა სალამურს.

— ზაზუნა, შენთან ერთად... — აპყა სამსარა, — არ ვარგა ეს სალამური.

— მარიკო მარგალიტი გადაყლაპა, იცი? — უთხრა ვახომ, — და ჩელო სალამურას ალარ ელაპარაკება.

— რად უნდოდა, ნეტა, ისედაც ულამაზესი გაიზრდება, — თქვა სამსარა და გამოთქმით გაიზორნა, — ოღონდ გიში. დღისით — კას

დღეებს დღეები

პაკოს ხსოვნას

დღეებს დღეები ენაცვლება,
მეგობარო,
დღეებს დღეები,
ისევ წრეები,
ისევ რუხზე
რუხი თვეები.

დღეებს დღეები
ენაცვლება,
დღეებს დღეები,
გამოფიტული სახეები,
არაფერი,
დრო და
შრეები.

დღეებს დღეები ენაცვლება,
მეგობარო,
დღეებს დღეები
და მეც მინდა
თვალს მოვეფარო,
მინდა სიცოცხლე
მოვიპარო,
მინდა ისევ
შევიყვარო...

თორემ ისევ,
დღეებს დღეები
ენაცვლება,
დღეებს დღეები.

* * *

შენ რაღა გითხრა,
თუ ყველაფერი
ნათქამია,
თუკი სალამოც
ნასვამია.

შენ რაღა გითხრა,
გული ყველაფურის
ამტანია,
სანამ გასკდება.

შენ რაღა გითხრა,
არაფერი
თუკი არ ხდება.

* * *

ლაკონურობა
შემიყვარდა —
მინიმალიზმი,
ამბავი ძველი,
ამბავი ვრცელი
სადაც არ ისმის.

და დამისხით
ფინვანი ყავა,
ეს დღეები
მაინც გავა,
ასე სჩვევაა,
არაფერია,
ის, რაც მოხდა,
არაფერია.

შავი იუმორისაკა

ვინც დაიჩემებს,
რომ ესმის ქალის,
არ ჰქონია
არასოდეს
რომანი ქალთან,
ის იბრალებს
რომანებს ალბათ.

და არ ღირს დარდი
სიაფანდი
გრძნობების გამო,
ვინც წავიდა,
აღარ მოვა,
ასე იტყოდა
კაზანოვა.

თებერვალი

ნავედი
და კარი დავხურე,
ოთახში დარჩა
შენი ჩანთა,
სამაჯური,
სარკე,
საყურე.

გაგა ნახუცრიშვილი

მომეჩვენა,
რომ ორივე
ვიქეცით ნივთად,
გარეთ კი
ცრიდა.

ნავედი
და კარი დავხურე,
მაგრამ დავრჩი,
ასეთ წასვლას
არ ქონდა აზრი.
აღარ მეძახდნენ
ნაბიჯებით გამცვდარი
გზები.

და ისევ ვრჩები,
ნივთმა ნივთი
შეგიყვარე,
გარეთ კი ცრიდა
თებერვალი.

ქვეცოგირი სიახლი

რატომ ნანობ,
რაც არ მოხდა,
რაც არ ასრულდა,
ის ქალ ხომ
არასოდეს გელოდებოდა,
თქვენი გზები არასოდეს
გადაკვეთილა,
არც ახსოვდა
თუ არსებობდი,
შეყვარება
და
მარტომბაც
შენ მოიგონე,
რატომ ხართ მაინც
სასაცილო,
ასე, მწერლები.

* * *

კარგი, მადროვე
და მე დავწერ,
იმ რაღაც მთავარს,
და მერე წაგალ.

კარგი, მადროვე,
არ შემეძლო
ეს აღარ მეთქვა,
ცხოვრება ასე
რომ მიყვარდა
და ვერ გამიგო
და დროც გამექცა.

გია გირზაშვილის

მგონი, ლექსს ვწერდი
და რატომდაც უცებ შევჩერდი,
ვერ შევავსე
ვერც ერთი გვერდი.
ჩამოვჯექი,
სიჩუმის გვერდით.

და დამავიწყდა,
რას ვუცდიდი,
რას განვიცდიდი.
ვინ მიყვარდა,

რატომ ვლელავდი,
მერე ნახატი
დავინახე შენი
ფერადი.

განალური თხოვნა

გთხოვ, მისმინე,
მისმინე კარგად,
არც რომანია
ეს ცხოვრება,
არც პოემა,
სამუშაროდ,
უფრო ჰგავს
ტანკას.

მოუსვენარი ვარდიგრი

ვწერ ვერლიბრს,
მაგრამ პროზას
ითხოვს ის
და ქრება
სანამ რამეს
ვიტყოდი.

ხან რითმისაკენ
მიმათრევს,
მიდის,
წერტილის დასმას
არ მაცლის
ფლიდი.

და დამიბრუნა ამბავი
ძველი,
დავინებული მოაქვს
სურნელი.
რაღაც მძიმე
და რაღაც უცვლელი.

და ძველ მიქარვებს
მწარედ მახსენებს,
გულს ვერ ვიქარვებ,
სახეში მაყრის
წარსულ ნარჩენებს
და არ მასვენებს
და არ მასვენებს.

მურაბა

ალბათ, სათქმელი შემოგაკლდა,
როგორც ერთ დროს
კარლსონს მურაბა.
დაცარიელდა
აზრის,
გრძნობის,
შენი ყულაბა.

განერვიულდი,
ყველაფერზე უკვე
ცოფდები,
გაღელვებს რადგან,
რას იტყვიან
შენზე სწობები.

გაითავისე,
შენი გახდა ვეში
ხმაური,
ისუნთქე
რადგან დამუხტული
ზიზლით ჰაერი.
დრო იყო, როცა შენ
იყავი სულ
სხვანაირი.

* * *

ფოლკნერს უნდოდა
პოეტობა,
პროზას არასდროს
მოელოდა.
ასე დაიბადა მისი
შედევრები.

პროზით თავი უნდა
გავწივალო,
პოეტობა აღარ
დავიბრალო.
საკუთარ თავს ამას
ვევედრები.

რუმინული წარმოშობის გერმანულენვანი მწერალი ჰერტა მიულერი 1953 წელს დაიბადა. 2009 წელს მიიღო ნობელის პრემია ლიტერატურაში. 1992 წელს გამოცემული რომანი, „მეღა მაშინ უკვე მონალირი იყო“, რომლიდანაც გთავაზობთ ფრაგმენტს, ჩაუშესკუს დიქტატურის პირობებში მცხოვრები ადამიანების ბედზე მოგვითხოვთ და ერთგვარ ეპოქალურ ფანტასმა გორიად აღიქმება.

ჰერტა მიულერი

შუბლის კულული

გაზეთი უხეში ქალალდისგანაა, მაგრამ დიქტატორს შუბლზე ნათლად უბრნებინავს კულული. კულული დიდია, ოდნავ შეთელილი. დიქტატორის კეფაზე უფრო მომცრო კულულები ქალალდმა ჩაყლაპა. უხეშ ქალალზე წერია: ერის უსაპვარლესი შვილი.

რაც ბრძყინავს, ის ხედავს კიდეც.

ეს კულულიც ბრძყინავს და ქვეყანას ყოველდღიურად აკვირდება. გაზეთის ყოველ ნომერში დიქტატორის იმხელა პორტრეტია დაბეჭდილი, რომ ნახევარ გვერდზე მეტს იკატებს. კულულის ქვეშ სახე იმხელავეა, რამხელაც არანა როვე მტევანი. როცა ხელდეს ერთურთის გვერდით მაგიდაზე აწყობს, თვალს სიცარიელეს უშტერებს და საკუთარ გამონა-სუნთქს ისე ისრუტავს.

დიქტატორის თვალის კაკლები ადანას ცერათის ფრჩხილივითა, როცა ცერა არა იმისთვის ლუნავს, რომ რამე აიღოს, არამედ ისე, უბრალოდ. ეს თვალის კაკლები გაზეთიდან ყოველდღიურად უცქერებს ქვეყანას.

ქვეყანაში შხედველობის ნერვი იწვერება. სან თათად შეედინ, ხანაც ერთურთისა-აგან მოგლეჯილ ქალებასა და სოფლებს შორის გზები იტოტება, მინდვრებში იკარგება და უხილო ხევებსა და ხევებთან წყდება. უპატრონო ხები იგუდება და ხმება. მიდამო მანანალა ძალებითაა სავსე. იქ, სადაც სახლი არ დგას, ძალები უკვე დიდი ხანის, ყეფას გადაეწიებ. მათ ბერვი სცვიათ, ხან ზაფხულის, ხანაც ზამთრის ბერვი, ხან მოულოდნელად მფრთხალები არიან, ხანაც საშიები. ადამიანებისა ეშინიათ და შიშისგან იკაბინებიან.

ადამიანები კი, დიქტატორის თვალებიდან გამოსულ სხივები დაგანან და ფეხები ისეთი აქვთ, ნიკათან ციცა-ბონ რომ აიღოს მაღლა, ზურგსუკან კი დამ-რეცად ფეხება.

კაფე, პარკი, რეინის სკამები და მაგიდები ფოთლებად და ღრეულებადა და გარეხილი და თეთრი ძაფივით თხელია, თუმცა მძიმეს. სკამს როცა ჰაერში წევ, ანდა გვერდზე აჩორებ, მაშინდა გრძნობ მის სიმ-ძიმეს.

კაფეს გვერდით ჩამომავალი გზა მდინარის გასწვრივ იჭიმება, მდინარე კი — გზის გასწვრივ. მდინარის პირას მე-თვეზები დაგანან და წყალში ისევ ის თვალის კაკლები ირელება. და ბრძნიანას.

რაც ბრძნიანები კი, დიქტატორის

ალვალი დინიდან თავისულ სხივები დაგანან და ფეხები ისეთი აქვთ, ნიკათან ციცა-ბონ რომ აიღოს მაღლა, ზურგსუკან კი დამ-რეცად ფეხება.

ალვალი ბრძლის კიდები არ ეშვება. როცა ტრამგაი ხიდზე გადადის, დიდი ბრძლის კიდები და ისეთი აირობის ისევ ის თვალის კაკლები და ბრძნიანები არ ეშვება. მდინარის ბრძნიანები არ ეშვება. მინდვრები ისევ ის თვალის კაკლები და ბრძნიანები არ ეშვება.

მდინარის გასწვრივ არავინ სეირნობს, მიუხედავ იმისა, რომ ზაფხულია, ზაფხულის ისეთი დღეა, მდინარის პირას ნება-ნება სასირნოდ ზედგამოწილი რომა.

მეთევზები და ბრძლილ ზაფხულს არ ენდობან. იციან, რომ წყალზე დაცემული ალვის ბრძლის ისეთივე ბასრი დანებია, როგორც მაღლარი აღვება.

თვეზები არ ტყუგდებიანორია, ამბობება და გამოსული მოწილი არ ეშვება.

მდინარის გასწვრივ იჭიმება, მდინარე კი —

გზის გასწვრივ. მდინარის პირას მე-თვეზები დაგანან და წყალში ისევ ის თვა-

ლის კაკლები ირელება. და ბრძნიანას.

რაც ბრძნიანები კი, დიქტატორის

ცერათის ფრჩხილივითა, როცა ცერა არა იმისთვის ლუნავს, მდინარის პირას ნება-ნება სასირნოდ ზედგამოწილი რომა.

მეთევზები და ბრძლილ ზაფხულს არ ენდობან. იციან, რომ წყალზე დაცემული ალვის ბრძლის ისეთივე ბასრი დანებია, როგორც მაღლარი აღვება.

თვეზები არ ტყუგდებიანორია, ამბობება და გამოსული მოწილი არ ეშვება.

მდინარის გასწვრივ იჭიმება, მდინარე კი —

გზის გასწვრივ. მდინარის პირას მე-თვეზები დაგანან და წყალში ისევ ის თვა-

ლის კაკლები ირელება. და ბრძნიანას.

რაც ბრძნიანები კი, დიქტატორის

ცერათის ფრჩხილივითა, როცა ცერა არა იმისთვის ლუნავს, მდინარის პირას ნება-ნება სასირნოდ ზედგამოწილი რომა.

მდინარის გასწვრივ იჭიმება, მდინარე კი —

გზის გასწვრივ. მდინარის პირას მე-თვეზები დაგანან და წყალში ისევ ის თვა-

ლის კაკლები ირელება. და ბრძნიანას.

რაც ბრძნიანები კი, დიქტატორის

ცერათის ფრჩხილივითა, როცა ცერა არა იმისთვის ლუნავს, მდინარის პირას ნება-ნება სასირნოდ ზედგამოწილი რომა.

მდინარის გასწვრივ იჭიმება, მდინარე კი —

გზის გასწვრივ. მდინარის პირას მე-თვეზები დაგანან და წყალში ისევ ის თვა-

ლის კაკლები ირელება. და ბრძნიანას.

რაც ბრძნიანები კი, დიქტატორის

ცერათის ფრჩხილივითა, როცა ცერა არა იმისთვის ლუნავს, მდინარის პირას ნება-ნება სასირნოდ ზედგამოწილი რომა.

მდინარის გასწვრივ იჭიმება, მდინარე კი —

გზის გასწვრივ. მდინარის პირას მე-თვეზები დაგანან და წყალში ისევ ის თვა-

ლის კაკლები ირელება. და ბრძნიანას.

რაც ბრძნიანები კი, დიქტატორის

ცერათის ფრჩხილივითა, როცა ცერა არა იმისთვის ლუნავს, მდინარის პირას ნება-ნება სასირნოდ ზედგამოწილი რომა.

მდინარის გასწვრივ იჭიმება, მდინარე კი —

გზის გასწვრივ. მდინარის პირას მე-თვეზები დაგანან და წყალში ისევ ის თვა-

ლის კაკლები ირელება. და ბრძნიანას.

რაც ბრძნიანები კი, დიქტატორის

ცერათის ფრჩხილივითა, როცა ცერა არა იმისთვის ლუნავს, მდინარის პირას ნება-ნება სასირნოდ ზედგამოწილი რომა.

მდინარის გასწვრივ იჭიმება, მდინარე კი —

გზის გასწვრივ. მდინარის პირას მე-თვეზები დაგანან და წყალში ისევ ის თვა-

ლის კაკლები ირელება. და ბრძნიანას.

რაც ბრძნიანები კი, დიქტატორის

ცერათის ფრჩხილივითა, როცა ცერა არა იმისთვის ლუნავს, მდინარის პირას ნება-ნება სასირნოდ ზედგამოწილი რომა.

მდინარის გასწვრივ იჭიმება, მდინარე კი —

გზის გასწვრივ. მდინარის პირას მე-თვეზები დაგანან და წყალში ისევ ის თვა-

ლის კაკლები ირელება. და ბრძნიანას.

რაც ბრძნიანები კი, დიქტატორის

ცერათის ფრჩხილივითა, როცა ცერა არა იმისთვის ლუნავს, მდინარის პირას ნება-ნება სასირნოდ ზედგამოწილი რომა.

მდინარის გასწვრივ იჭიმება, მდინარე კი —

გზის გასწვრივ. მდინარის პირას მე-თვეზები დაგანან და წყალში ისევ ის თვა-

ლის კაკლები ირელება. და ბრძნიანას.

რაც ბრძნიანები კი, დიქტატორის

ცერათის ფრჩხილივითა, როცა ცერა არა იმისთვის ლუნავს, მდინარის პირას ნება-ნება სასირნოდ ზედგამოწილი რომა.

მდინარის გასწვრივ იჭიმება, მდინარე კი —

ଓଡ଼ିଆଲୋ

ကုသာ ဖြေစီးပွဲ

ახალგაზრდა მწერლის, ივა ფეხუა შვილის სადებიუტო წიგნი, „ვცადე“ გამომ-ცემლობა „ინტელექტმა“ პირველად თბილისის წიგნის საახალწლო ბაზრობაზე წარადგინა. გამომცემლობის მიერ ორგანიზებული თანამედროვე ქართული ლიტ-ერატურის კვირეულიც სწორედ ამ წიგნით გაიხსნა. თუმცა ლიტერატურული პერი-ოდიკის მკითხველი ავტორს სხვადასხვა დროს გამოქვეყნებული რამდენიმე მოთხოვბით მანამდეც იცნობდა.

ივა ფეხუაშვილმა თეატრისა და კინოს სახელმწიფო უნივერსიტეტის კინორეჟის-სურის ფაკულტეტი 2012 წელს დაამთავრა. ერთი წლით ადრე სტუდენტური ლიტერატურული კონკურსის, „შემოღომის ლეგენდის“, „გამარჯვებული გახდა და მაღლევე საკონკურსო მოთხოვნის მიხედვით გადაიღო მიკლემეტრაჟიანი ფილმი „ბაბაზი“. 2014 წლიდან სერიალ „ტიფლისის“ სცენარისტია.

მის პირველ კრებულს — „ვცადე“ — გამოცემისთანავე დიდი გამოხმაურება მოჰყვა — წიგნიერი ხალხი, ლიტერატურის მცოდნე ადამიანები, რომლებიც, მითუ- მეტეს დამწერები ავტორების მიმართ, იოლად არ იმეტებენ საქებარ სიტყვებს, ივა- ფეზუაშვილზე, შემდგარი მწერალიაო, ამბობენ. „ვცადე“-ს შადიმან შამანაძე ასე გამოხმაურა: „პირველი წიგნი, კაცმა რომ თქვას, დებიუტანტი ავტორის გაცნო- ბისაა — სახელი და გვარი თუ დაგვამახსოვრდა, უკვე დიდი საქმეა. ისეთი სადებიუ- ტო კრებულიც ვიციოთ, მართლა იძვიათი და საკვირველი ამბავი რომ უხარებიათ — ნამდვილი მწერლის დაბადების ამბავი. მე მგონი, არ უნდა მეშლებოდეს, ეს წიგნი ამგვარი შემთხვევაა“.

— დიდი ხანია, ნერთ?

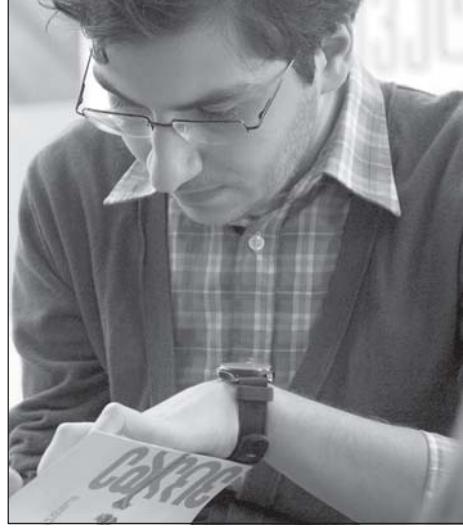
— მგონი, ბავშვობიდან ვჯლაბნიდი
რალაცებს. ლექსებით დავიწყე, მაგრამ
ჩემგან პოლეტი ვერგამოვიდოდა, თანამედ-
როვე რეპტექსტებს უფრო ვწერდი, ვიღრე
პოეზიას. მოთხრობა კი — დასაწყისი, გან-
ვითარება და ბოლო რომ ჰქონდა —
პირველად, მგონი, მეორე კურსზე, 18-19
წლისამ დავწერე. მაშინ დიდი ხნით ჩავრჩინ
ზღვაზე, მგონი, სამი თვე ვიყავი იქ და გა-
დავწყვიტე, თბილისში დაწყებული
დამემთავრებინა. ასე დაიწყო. თანდათან
სტილიც გამოიკვეთა. ერლენდ ლუს „ნაი-
ური სუპერის“ წაკითხვის შემდეგ კიდევ
უფრო დავგრწმუნდი, რომ პირველ პირში
ნერა ჩემთვის უფრო ბუნებრივია, უფრო
ნამდვილი გამოიდის. მესამე პირში თხრობას
არაფერს ვერჩი, უბრალოდ, მგონია, რომ
ვიტყუები.

— „შემოდგომის ლეგენდაზე“ გამარჯვება კარგი დასაწყისია.

— მაშინ, არ ვიცი, რატომ, სამსახური
— სახლი, სამსახური — სახლი, ამ რეზუმი-
ით ვცხოვრობდი. დავწერე ერთი მოთხოვ-
ბა, რომლის ნაწყვეტიც გავაგზავნე
კონკურსზე და შესარჩევ ტურში მოვხვდი.
„შემოდგომის ლეგენდის“ პირობა ასეთია
— გაძლევენ თემას და რვა საათში უნდა
დაწერო. კონკურსი კახეთში, ლოპოტაზე
ტარდებოდა და ისე მოხდა, რომ გზაში რა
თემაც მიტრიალებდა გონებაში, ზუსტად
მოერგო სათაურს. ფაბულა მქონდა, მხ-
ოლოდ ერთი პასაჟი დავაგმატე
მომიტრის; მოასახოვთ მას და მას და

შოთხორბის შთავარი გმირი ბაბაზი და
მისი ძმა მონეტას ააგდებენ. ბაბაზი, ალ-
ჩუო, იტყვის და დაჯდება კიდეც, მაგრამ
ძმა მონეტას ჩუმად ამოატრიალებს. მონ-
ეტის ამოტრიალებით შეიცვლება მერე
შთავარი გმირის ცხოვრება. იმ ამოტრი-
ალებით მე კონკურსი მოვიგე და მერეჩემი
ცხოვრებაც შეიცვალა.

— როგორ შეიცვალა?
— მაშინ „დუტა პროდაქშენში“
ვმუშაობდი, დოკუმენტურ ფილმებს
ვიღებდით და მოხდა ისე, რომ კონკურსის
დასრულებისთანავე, კომპანია „ჯეოსე-
ლის“ დახმარებით, მივიღეთ დაფინანსება
და 21 წლის ბიჭებმა, ოთხი ვიყავით, გა-
დაგიღეთ ფილმი. ოლონდ სცენარი ძალიან
განსხვავებული გამოვიდა. „შემოღების
ლეგენდის“ მერე მივხვდი, რომ ნაწარ-
მოებს ბევრი რამ აკლდა, საფუძველი იყო,
რომელზეც რალაცის დაშენება შეიძლე-
ოდა.

— „ცას“ მაგალითზე გეტყვით: ხშირ შემთხვევაში თქვენი ლიტერატურული ენა საკვეთა სლენგით, უარგონით, ბარბა-

Digitized by srujanika@gmail.com

„
რაც
ვდადე,
გამოვიდა
“

— რატომ დაარქვით ნიგბს „ვცადე“?
ასეთი კრებულების სათაურად ხომ, უფრო ხშირად, რომელიმე მოთხოვბის სახე-
ელნოდება გამოაქვთ ხოლმე და არა, პერ-
სონაჟის ნათქვამი სიტყვა.

— დავიჩემე. არ მინდოდა, ორ ან სამ-
სიტყვიანი სათაური ჰქონდა
მოთხოვბებს, ამიტომ ვარქმევდი თითო-
სიტყვიანს. ერთადერთი იყო „მარტივი
მათემატიკა“. წიგნს სათაურად მაინც ვე-
რაფერი შევურჩიე, „ცა“ ზედმეტად პოეტ-
ური ჩანდა, „კაიაც“ დავიწუნეთ — ვიღაც
იფიქრებდა, ავტორი ამბობს თავის წიგნ-
ზე, კაიაო, თან „კაია“ კი არა, „კარგია“ და
ასე შემდეგ. ამიტომ ავიღეთ, „ცას“ ბოლო
ფრაზა, რომელსაც მთავარი გმირი ამ-

ბობს: „ვცადე“. ჩემი პირველი წიგნია და შეიძლება მართლაც ვცადე, არ ვიცი.

— მახსოვეს, წიგნის რედაქტორმა პრეზენტაციაზე თქვა, „ვცადეში“ ავტორის მცდელობა არ იგულისხმოთ, მცდელობა კი არა, ნამდვილი პროზა

— წიგნს საქართველოში უშვებ იმიტომ, რომ წიგნი გქონდეს გამოცემული, სხვა დატვირთვა ამას არ აქვს. ახლობლები თუ იყიდიან. ან ძალიან ცნობილი ავტორი უნდა გახდე, რომ შენი წიგნი გაიყიდოს. დამწყებმა კი თავისი წიგნი მაღაზიის ბოლო თაროებზე უნდა ეძებოს. მოკლედ, პირველივე წიგნით წარმატებას რომ მიაღწიო, ძალიან ძნელია. ლიტერატურული

— მწერლობა, პროზა განსაკუთრებით, ძალიან ბევრს ითხოვს ავტორისგან, კინორეჟისორობაც რთული პროფესიაა, შრომატევადი. თუ გილიქრიათ, ხელოვნების რომელ სფეროში გააგრძელებთ სამომავლოდ მუშაობას, თქვენი არჩევანი როგორი იქნება?

— შეიძლება ვცდები, მაგრამ ვფიქრობ, რომ გამოგონილი და თითოედან გამო-

ნოვილი რაღაცების წერა არასწორია. 24 წლის ასაკში, როცა საკმარისი ცხოვრები-სეული გამოცდილება არ გაქვს, ყველაფერი რომ მიატოვო და მარტო წერაზე გადახვიდე, არაფერი გამოვა. პირიქით, მაქსიმალურად ბოლომდე უნდა აითვისო გარესამყარო და ლიტერატურაში წამოილო. გარდა ამისა, ყველამ კარგად იცის, რომ საქართველოში მხოლოდ მნერლობით ვერ იცხოვრებ. ტელევიზია დაკვირვების სამყაროა, დიდ გამოცდილებას გაძლევს, მაგრამ შეიძლება ჩაგყლაპოს კიდეც, იმიტომ, რომ სტაბილური საბუმაოა, სტაბილურს კი ადვილად ეწვევა ადამიანი. ერთი მხრივ, 50-60 წლის ხალხს რომ ხედავ, მთელი ცხოვრება ტელევიზიაზე მი რომ გაატარეს, ძალაუნებურად ეკითხები თავს — მეც ასე ვიქნები, ჩეტავ? მეორე მხრივ, ტელევიზია ის არის, რაც ახლა მჭირდება და რაც დიდ გასაქანს მაძლევს. ერთხელ, გადაცემას ვაკეთებდით პარანორმალურ მისტიკურ ამბებზე და ისეთ ადგილებში ვიყავი და ისეთი ხალხი გავიცნი, რომლებსაც სხვა სტუკიში, ალბათ, ვერასოდეს შევხვდებოდი. ახმეტაში ჩავედით ვითომ თოვლის კაცის ნაკვალევის საძებნელად, რადგან ოდესალაც ვიღაცამ დახურა ამაზე და ჩვენც იმ, 1984 წლის ჩანანერებს მივყევით, სოფლებში დავდიოდით და ვიკვლევდით. და ისეთ ადამიანებს შევხდით, თოვლის კაცის არსებობა რომ სჯერათ. საბოლოოდ, მივადექით კაცს, რომელმაც ვგითხრა, ეგ ჩემი ხუმრობა იყოო. ტერფის ფორმის მუყაოგამოუჭრია, დაუმაგრებია ფეხებზე და თოვლში გაუვლია მეტყველების გასაცურებლად. ბევრი ასეთი სახე და ისტორიაა. დღეს სახლშიც შეიძლება ყველანაირი ინფორმაცია მიიღო ინტერნეტით, მაგრამ არ გექნება იმ ინფორმაციისა და ადამიანებთან ურთიერთობების განცდა. ჩემი სამსახური კი ამის საშუალებას ჯერჯერობით მაღლიერ.

— თქვენი პირველი მკითხველები ვინ არიან?

— საერთოდ, კითხვა და წერა რომ
დავინებე, დედაჩემის დამსახურებაა, იმი-
ტომ, რომ არასდროს არ დაუძლებია,
უბრალოდ მთავაზობდა საკითხავს და
ვკითხულობდი. მერე იმ სულელურ
ლექსებს მისწორებდა, თავიდან რომ ვწერ-
დი, პირველი მკითხველი ის იყო
ყოველთვის. მოთხრობებსაც პირველად ის
კითხულობს, ობიექტური შემფასებელია. ხშირად გვიკამათავა — რაც მე ძალიან
მომწონდა, ის დაუწუნია, სადღაც ერთი
კვირის მერე მივხვდარვარ, რომ მართა-
ლი იყო. შემდეგი, ვისაც ვაკითხებ, არის
ჩემი შეყვარებული. ერთი მოთხრობა მაქეს,
„კაია“, რომელიც სამ სხვადასხვა
მოთხრობაშია დაწყებული. მეც დიდად არ
მომწონდა და იმ ჩემმა ორმა მთავარმა
მკითხველმაც რომ დამიწუნა, საბოლოოდ,
ერთ ტექსტში გავაერთიანე და ბევრად
უკეთესი გამოვიდა. „კაია“, მგონი, ერთ-
ერთი ის მოთხრობაა, რომელზეც ყველაზე
დიდხანს კიმუშავე, „დავაკვდი“ თუ რამეზე
ითქმის, მგონი, ამას დავაკვდი. ძალიან
ბევრჯერ დავინებე, ბევრნაირად განვაკი-
თარე და ბოლოს შევკარი. სხვათა შორის,
შადმანის რჩევა აქაც ძალიან დამეხმარა.

— ზოგადად, მოთხრობაზე დიდხანს
მუშაობთ?

— პირველი წინადადება, მგონი, თავისით ინტერება, თუ პირველი წინადადება იცი, შანსი გაქვს, პირველი თავის ბოლომდე ერთია ამოსუნთვით ჩახვილე. პირვ-

